

Hồi thứ nhất

Những biến cố kỳ bí hiểm

Đên ngoài bầu trời sáng tỏ. Lúc ấy vào khoảng sau giờ Ngọ mà trong nhà vẫn tối tăm vì mấy cánh cửa đều đóng kín. ánh nắng chỉ lọt qua một cái cửa sổ nhỏ chiếu vào.

Một thằng nhỏ chừng 13, 14 tuổi lấy sợi dây thừng dài vào khoảng 5, 6 thước để một đầu thắt thòng lọng kéo lê thê dưới đất. Gã cẩn thận chuyển động dây thừng lúc kéo đến trước cổ một con mèo đen lớn liền dừng ngay lại rồi nhấc mạnh lên.

Thòng lọng ở đầu dây chịt vào cổ con mèo.

Con mèo gào những tiếng lạnh lạnh ra chiều tức giận. Nó vừa giơ nanh múa vuốt vừa giẫy giụa, song gã nhỏ cũng chẳng sợ gì, buộc một đầu dây thừng vào chân cái ghế độc nhật đặt ở góc nhà.

Trong căn phòng đầu nhà có tiếng ho hắng vọng ra rồi thanh âm nhát gừng của một người đàn bà cất lên :

- A Liệt!... Con Đại Hắc... về rồi ư?

A Liệt đáp :

- Phải rồi! Hai nhì cột nó lại để xem nó còn chạy rong được nữa không...?

Gã vừa dứt lời thì cánh cửa lớn kẹt mở. Một đại hán tiến vào.

A Liệt ngừng đầu lên nhìn thấy người mới đến thân thể cao lớn, lưng đeo đao dài. Coi cách ăn mặc và dáng điệu thì đại hán tựa hồ là một vị tiêu sư.

Đại hán đeo đao thái độ rất lạnh lùng, mắt trông ngược lên dường như mất hết thần trí.

Bỗng lại nghe đánh “Binh” một tiếng. Cánh cửa gỗ khép lại, nhưng hiển nhiên đại hán này không có cử động để đóng cửa.

A Liệt lùi lại mấy bước, dương mắt lên nhìn thấy đại hán đột nhiên chuyển động thân hình tiến về phía trước. Có điều hai chân hắn cứng nhắc không duỗi ra co vào để cất bước..

A Liệt thấy thế càng kinh hãi hơn, lùi thêm mấy bước nữa cho đến khi lưng đụng vào cửa phòng trong hết đất phải dừng lại. May mà đại hán tiến vào đến giữa nhà rồi đứng trơ ra không nhúc nhích.

Trước màn kịch kỳ dị này nếu ai không lớn mật tất phải sợ hãi đến té xỉu như người gặp quỷ nhập tràng.

À Liệt tuy cũng lộ vẻ kinh hãi nhưng gã vẫn im lặng chú ý theo dõi động tĩnh của đại hán chứ không la hoảng.

Bỗng thấy bóng đen thấp thoáng. Bên ngoài cửa sổ có người đứng quay lưng vào trong nhìn ra đường như để coi chừng động tĩnh ở quanh nhà. À Liệt thấy rõ người này xuất hiện ở phía sau đại hán thì cho là hắn bị người kia thúc đẩy. Khi gã vỡ lẽ như vậy liền thở phào một cái, chú ý nhìn người đứng bên ngoài cửa sổ.

Người này thân hình mảnh dẻ, bóng lưng yếu điệu. Mái tóc búi cao lên đỉnh đầu. Tuy gã không nhìn rõ mặt mũi nhưng cứ coi tầm vóc và bóng dáng cũng hiểu ngay là một người đàn bà.

Mụ đàn bà đứng nhìn ra ngoài hồi lâu, thủy chung không ngoảnh đầu vào, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Này nhỏ kia! Trong nhà còn ai nữa không?

Thanh âm ra chiều gắt gỏng.

À Liệt đáp :

- Còn mẫu thân tiểu tử nữa, nhưng hai bữa nay người khó ở...

Trong phòng có tiếng người ở trên giường bước xuống rồi tiếng cất bước chậm chạp. Một thiếu phụ đứng bên cửa phòng nhìn ra ngoài.

Bà này có vẻ nhát gan hơn thằng nhỏ. Bà kinh hãi đến bật tiếng la. Nhưng tiếng âm ở tựa hồ không muốn làm kinh động đến người hàng xóm. À Liệt vội hỏi :

- Má má! Má má dậy làm chi?...

Mụ đàn bà có búi tóc đứng mé cửa lạnh lùng lên tiếng :

- Nếu chỉ có hai mẹ con người thì tiện cho ta lắm. Các người có oán trách mệnh hư vận xúi để ma đưa lối quỷ đưa đường cho ta lần vào đây.

Mụ vừa dứt lời đã tiến vào đến sau lưng đại hán. Động tác của mụ cực kỳ mau lẹ. Lúc này trong nhà đã sáng hơn vì cửa mở, mà cả hai mẹ con À Liệt vẫn không thể nhìn rõ mặt mụ được.

Bỗng nghe bảy tám tiếng “Binh binh” vang lên, tựa hồ mụ phóng chưởng đánh vào sau lưng đại hán.

Đại hán đang đứng ngây người không nhúc nhích bây giờ phát ra những tiếng lách tách như pháo liên châu nổ không ngừng. Những tiếng này tựa hồ ở đốt xương toàn thân đại hán phát ra.

Λ Liệt nghiêng răng thét lên :

- Người làm trò quỷ gì thế? Ra đi! Cút ra đi!

Bỗng thấy đại hán thất kiêu ứa máu, cả chân tóc dường như cũng có máu rỉ ra.

Chỉ trong nháy mắt, mặt mũi và quần áo đại hán đều đầy huyết tích. Đột nhiên đại hán xoay mình chạy đi.

Đại hán chạy đến chân tường đứng mạnh đánh “sầm” một tiếng rùng rợn. Hắn đã đánh vỡ bức tường để chuồn ra. Chỗ thủng bức tường đúng như hình người mới thật là kỳ dị và khủng khiếp.

Λ Liệt bất giác đưa mắt nhìn chỗ tường khuyết thấy đại hán đây mình vết máu chạy nhanh ghê gớm. Bất luận gặp cây cối hay phen giậu cản đường mà hắn đứng phải cũng pha bừa đi cho đổ vỡ.

Mẫu thân Λ Liệt toàn thân run bần bật cơ hồ té xỉu.

Lúc này phụ nhân búi tóc mới liếc mắt nhìn mẹ con gã, lạnh lùng lên tiếng :

- Sắp có người tới đó! Ta phải giết mẹ con người đi để bịt miệng.

Mụ vẫn quay lưng vào trong nên mẹ con Λ Liệt không nhìn rõ tướng mạo.

Thanh âm mụ vừa lạnh lẽo vừa đầy sát khí khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống..

Ban đầu Λ Liệt cũng sợ hết hồn nhưng rồi gã bình tĩnh lại ngay lớn tiếng quát :

- Mụ giết ta thì được nhưng đừng đụng đến mẫu thân ta!

Tuy gã người gầy khăng gầy kheo, mặt bủng da chì, nhưng gã đứng phưỡn ngực ra quát tháo cũng oai phong lắm liệt. Dĩ nhiên lòng hiếu thảo đã thúc đẩy gã thành người quả cảm, ai nghe cũng phải kinh hãi và bội phục, tựa hồ khí hùng của gã khiến người ta không thể lấn át được.

Dụ nhân búi tóc nói :

- Khá khen cho thằng nhỏ hiếu thuận! Nhưng đáng tiếc là công việc bữa nay quan hệ phi thường, nên không thể tha mạng cho các người được...

Mụ nói tới đây thì bên ngoài có tiếng người huyên náo vọng vào. Đại khái là những người hàng xóm đã bị đại hán máu me kia làm kinh động liền chạy đến coi.

Dụ nhân búi tóc dường như trong lòng có vẻ hoảng hốt. Mụ lắng tai nghe rồi nói:

- Ta phải chạy đến nơi rồi!

Mụ nói rồi cất bước tiến về phía mẹ con Λ Liệt. Mụ đi mỗi bước một gàn tuy tay không mà dường như sát khí bưng bưng, làm cho hai mẹ con Λ Liệt phải lùi lại phía sau.

Đột nhiên một tiếng “ngoao” thét lên rồi tiếp theo những tiếng gầm gừ.

Phụ nhân tức giận “hừ” một tiếng, khẽ quát :

- Con súc sinh đáng chết này!..

Mụ giơ chân lên đạp vào con mèo đen. Đại Hắc bị đau lại gào lên một tiếng rồi im bặt.

Bên ngoài có tiếng người hỏi :

-Thanh âm gì thế?

Tiếng bước chân nhộn nhịp, từ ngoài chạy tới. Thiếu phụ búi tóc thò đầu qua cửa sổ nhìn ra. Dường như mụ biết rằng lúc này mà còn chưa chạy tắt bị người ngó thấy. Mụ liền mở cửa sổ chuồn ra. Chớp mắt đã mất hút.

À Liệt quay lại ôm lấy mẫu thân. Người gã run bần bật. Nhưng rất may mẫu thân gã lại bình tĩnh khác thường. Mụ nói :

- À Liệt! Người đỡ ta vào giường.

Người bên ngoài đã phát giác ra chỗ hổng bức tường đều kinh hãi vô cùng nên la ó om sòm.

À Liệt ruột rời như mớ bòng bong. Gã đỡ mẫu thân đặt xuống giường rồi toan chạy ra thì mụ bảo :

- À Liệt! Hải nhi hãy coi chừng! Đắp có người vào tra hỏi đó. Người cứ mực nói là không thấy ai đến cả. Người bảo vẫn ở trong phòng ta, đột nhiên nghe tiếng động..

À Liệt cảm thấy đầu óc rối loạn chẳng còn suy nghĩ gì được nữa. Có điều thái độ rất kỳ quái của mẫu thân khiến cho gã lấy làm kỳ là trước biến diễn khủng khiếp đột ngột này quyết bà không thể bình tĩnh đến thế được mới hợp lý.

Người hàng xóm đã đẩy cửa bước vào. À Liệt chạy ra tiếp chuyện với Hoàng đại thúc, Trương Á Bá là những người ở gần bên cạnh.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên một hồi rồi dừng lại ở trước cửa.

Đoàn kỵ mã này không phải ít, đến 13,15 người. Có già có trẻ, có đạo sĩ có hoà thượng lại có cả một vị lão ni cô nữa.

Đoàn người này đều dắt binh khí. Động tác cực kỳ mau lẹ! Họ xuống ngựa rồi kéo ụa vào nhà. Căn nhà này chỉ có hai gian chật hẹp tưởng chừng bị họ làm cho tan nát.

Một lão già râu tóc bạc phơ lớn tiếng hô :

- Gạt những người không liên can gì đến vụ này ra ngoài, nhưng đừng để một người nào chuồn mất..

Thanh âm và động tác của lão này khiến ai ngó thấy cũng hiểu ngay lão là một người nóng nảy.

Lập tức bốn đại hán võ phục động thủ đẩy những người hàng xóm sang một bên.

Bọn đại hán vẻ mặt đã hung hãn lại đeo đao dất kiếm nên không ai dám kháng cự, chịu để yên cho chúng đem giam vào trong một căn nhà bên cạnh.

Trong nhà A Liệt chỉ còn lại bọn kỵ mã vừa đến sau. Tuy bọn người khá đông song bầu không khí yên tĩnh trở lại. Ai cũng để ý tra xét tình hình hai gian nhà này.

Con Đại Hắc nằm chết queo thành một đống đen sì ở dưới đất. Một người đá vào xác nó nói :

- Đúng rồi! Vụ này kêu bằng giết hết, gà chó cũng không bỏ sót.

A Liệt thét to một tiếng chạy lại ôm con mèo đen lên. Gã phát giác xương cốt trong toàn thân nó đều bị gãy hết. Gã ngừng đầu lên vẻ mặt tỏ ra vừa bi ai vừa phẫn hận.

Mọi người đều đưa mắt nhìn gã. Lão già vừa rồi cất tiếng hỏi :

- Nhỏ kia! Người họ tên gì? Câu chuyện vừa xảy ra như thế nào? Người hãy nói thực cho ta nghe!

Thanh âm nghiêm khắc của lão có một lực lượng khiến cho mọi người phải phục tùng và tựa như một nhân vật chuyên ra lệnh.

A Liệt tuy đang bi phẫn về cái chết của con mèo, nhưng gã cũng phục tùng đối phương, đáp :

- Tiểu tử họ Tra tên gọi Tư Liệt. Tiểu tử chẳng hiểu vụ này ra làm sao?

Gã vừa dứt lời bỗng cảm thấy trong nhà yên lặng một cách kỳ dị. Gã đưa mắt nhìn quanh thì thấy mọi con mắt đang để ý nhìn gã một cách soi mói..

Lúc này trong nhà còn mười người mà người nào mắt cũng sáng như điện, sắc bén vô cùng. A Liệt tưởng chừng như mình thân thể trần truồng và đang bị những luồng mục quang nhìn thấu vào tới ruột gan.

Gã vừa sợ hãi vừa nghi hoặc cúi đầu xuống thì nhìn ngay thấy con mèo chết trong tay. Lập tức gã lại nổi cơn bi phẫn ngừng đầu lên lớn tiếng hỏi :

- Kẻ nào đã làm chết con Đại Hắc của ta?

Chỉ trong chớp nhoáng, luồng mục quang của mọi người đột nhiên mềm dịu lại.

Lão ni cô rủ rì lên tiếng :

- Đức Phật từ bi! Thắng nhỏ này còn ít tuổi lắm, chắc gã không trí trá đâu.

Một người nữa nói tiếp :

- Giả tửy gã trá nguy mà đóng kịch khéo đến bực này thì bọn ta sớm muộn gì cũng chết với gã không có đất mà chôn!

Người này cao ngều nghệu mà gầy khẳng kheo. Hai mái tóc đã hoa râm. Cặp mắt hăng như gà chọi. Người ta không hiểu hẳn nói câu ấy là trở vào ai. Vì thế hẳn tỏ ra con người có tà khí.

Lão ni cô sa sầm nét mặt đáp :

- Kỳ thí chủ nói vậy là muốn cho người ta giết chết cả gã này để tuyệt mối lo về sau, nhưng làm như vậy là trái với ý niệm từ bi.

Gã họ Kỳ quay lại ngó lão ni, nhưng mọi người đều cảm giác là gã nhìn chênh chéch sang người khác. Gã hững hờ hỏi :

- Mai am chủ! Kỳ mỡ bất quá thức tỉnh các vị mà thôi! Chuyện này quan trọng phi thường! Dĩ nhiên chúng ta không nên giết hại người vô tội, nhưng cũng đừng để kẻ nào bùng mất lửa đối, có đúng thế không?

Hắn nói câu này là để giải thích ý kiến của mình, nhưng giọng nói cứng cỏi khiến cho bầu không khí trong nhà đột nhiên biến thành khẩn trương. Mọi người không ai lên tiếng, đều đứng tụ thủ bàng quan..

Trong lúc tình thế thêm phần khẩn trương thì một đạo nhân trung niên bỗng lên tiếng:

- Theo nhận xét của bản đạo thì Kỳ thí chủ lòng dạ thẳng ngay mà lạnh lùng. Lời nói của thí chủ há không phải là dò xét đến hậu quả của thằng nhỏ kia?

Đạo nhân đứng tuổi nói câu này xen vào để tỏ rõ thái độ cùng lập trường của y, đồng thời có thiên về bên Mai am chủ.

Gã họ Kỳ hắng giọng rồi nói :

- Đúng thế! Kỳ mỡ không có cái giả đạo đức như mèo khóc chuột. Cổ nhân thường nói : “Cái gì nên cắt đứt mà không cắt đứt rồi tự lãnh lấy hậu quả”. Kỳ mỡ rất phục câu đó. Còn người khác muốn nghe hay không Kỳ mỡ cũng không dính vào.

Câu nói của gã lần này ý kiến hoàn toàn mâu thuẫn với lần trước. Nội dung câu này thật cứng cỏi mà giọng lưỡi lại mềm dịu, đủ tỏ gã đã cảm thấy thanh thế của đối phương mạnh hơn nên không dám đối nghịch triệt để.

Lão già tính khí nóng nảy lớn tiếng :

- Tra Tu Liệt! Người quê quán ở đâu?

À Liệt đáp :

- Tiểu tử ở đây.

Lão già tức giận xẵng giọng :

- Nói bậy! Người không phải là người ở Khai Phong.

À Liệt chưng hửng đáp :

- Nếu vậy thì tiểu tử không biết.

Gã ngơ ngác một lúc rồi hỏi lại :

- Vậy thế tiểu tử người ở đâu?

Thật là câu hỏi đáng tức cười, nhưng mọi người không một ai nhếch mép..

Đầu không khí lại khẩn trương trầm trọng.

À Liệt là một đứa nhỏ chưa biết đời là gì, chẳng có cơ tâm chi hết. Gã cảm thấy mình đang hãm vào trong vòng nguy hiểm rất quái lạ.

Lão già kia không trả lời À Liệt lại hỏi :

- Năm nay ngươi lên mấy?

À Liệt đáp :

- Tiểu tử 13 tuổi.

Nét mặt mọi người đều chuyển biến, dường như đã yên tâm được một phần, nhưng lại thêm bề thất vọng, thở phào một cái.

Mai am chủ nói :

- Việc này trước xảy ra đã mười sáu năm nay mà thằng nhỏ mới 13 tuổi thì chỉ là một chuyện trùng hợp mà thôi.

Một vị hòa thượng nói :

- Về tuổi gã này cần điều tra cho xác thực mới yên tâm được. Nếu cuộc điều tra đủ chứng cứ như vậy thì thật là một trường hợp rất lạ.

Gã họ Kỳ nói :

- Bất dân đại sư nói vậy là phải. Mạnh Huyết Vũ thư kia phát xuất tại đây mà thằng nhỏ cũng ở họ Tra khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến nhà họ Tra trong Hóa Huyết môn trên con đường này.

Mai am chủ nhiều cặp lông mày đốm bạc nói :

- Nơi đây tuy chẳng có người ngoài, song Kỳ thí chủ cũng không nên nói đến nhà họ Tra và bản Huyết Vũ thư.

Mọi người trong khố mắt đều lộ vẻ cảnh giới.

Mai am chủ cất bước tiến vào phòng trong. Mụ dùng cặp mắt sắc bén điều tra hết tình hình trong căn phòng này thì thấy phòng tuy nhỏ hẹp và thấp thê, nhưng rất sạch sẽ. Mụ lại để mắt đến người đàn bà có bệnh nằm trên giường. Mụ phát giác bà này tuy ốm o tiều tụy nhưng tướng mạo thanh tú khác thường, mới nhìn tới đã biết ngay ngày trước bà là một cô gái xinh đẹp.

Mai am chủ cất giọng ôn nhu hỏi :

- Thí chủ đừng sợ hãi chi hết, cứ đem diễn biến vừa xảy ra thuật hết lại đi. Vừa rồi có một người bị sát hại chết một cách cực kỳ thảm khốc và khủng khiếp. Vì vậy mà bọn lão ni cùng bao người đang muốn truy tầm hung thủ để xử tội hấn cho xứng đáng hay ít ra là ngăn ngừa hấn đừng gia hại kẻ khác, chắc thí chủ cũng hiểu ý cho bàn ni?

Người đàn bà nằm trên giường bệnh gật đầu, ho lên mấy tiếng.

Mai am chủ ngồi xuống bên giường đưa tay ra chẩn mạch một lúc rồi nói :

- Bệnh tình của thí chủ không nhẹ mà cũng không nặng, song nếu không chạy chữa cứ để lâu ngày trong tình trạng này là nguy hiểm đấy. Bàn ni sẽ làm cho mấy liều thuốc rồi phái người đưa đến. Bây giờ thí chủ hãy đem tình hình vừa qua nói cho bàn ni nghe.

Mọi người bên ngoài không ai vào phòng nhưng đều lắng lắng tai nghe.

À Liệt bỏ xác con mèo xuống rồi chạy vào phòng. Nhưng gã vừa đến cửa thì đột nhiên lùi bước. Nguyên hấn tử họ Kỳ nắm y kéo lại.

À Liệt há miệng muốn la lên nhưng bị tắc họng không kêu ra tiếng khiến gã khó chịu những muốn đập đầu vào tường.

Bỗng nghe người đàn bà nằm trên giường bệnh cất tiếng khàn khàn nói nhát gừng:

- Tiểu phụ không biết... gì hết... À Liệt đang cùng tiểu phụ nói... chuyện... Bỗng bên ngoài có tiếng dúc lác... và tiếng sầm sập như đổ nhà... Tiểu phụ liền nắm lấy À Liệt... Đang lúc hoang mang... lại nghe có tiếng người huyền não... rồi bọn Vương đại thúc tiến vào...

Tuy bà không nói được nhiều nhưng cũng đủ thuật lại tình hình vừa xảy ra một cách rõ rệt.

Mai am chủ gật đầu nói :

- Những lời của thí chủ rất hợp tình hợp lý. Bàn ni hoàn toàn tin tưởng. Hoặc giả còn sơ sót một vài chi tiết, tỷ như trước khi có tiếng người xôn xao, hoặc sau những tiếng âm âm đã có người đứng ở cửa phòng dòm ngó cảnh vật bên trong. Những chi tiết đó đều rất quan trọng. Giả tỷ thí chủ mà giúp cho bọn bàn ni điều tra rõ được vụ này thì cũng là làm một thiện sự, khiến nhiều người khỏi chết oan về hung thủ.

Những người ở nhà ngoài chú ý lắng tai nghe đều lẩm nhẩm gật đầu cho là biện pháp của Mai am chủ cao minh vô cùng! Mụ làm như vậy một mặt khiến cho bệnh phụ trấn tĩnh lại, một mặt làm xúc động lòng từ thiện của bà ta. Đừng nói là người thường mà cả đến những tay lão luyện giang hồ cũng phải thổ lộ chân tình.

Bệnh phụ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Trước khi câu chuyện xảy ra tiểu phụ không thấy động tĩnh chi hết. Tiểu phụ nhớ rõ lắm... Nhất là sau khi tiếng động vang lên, mẹ con tiểu phụ chú ý nhìn ra cửa phòng, vẫn không thấy bóng một ai.

Gã họ Kỳ ở phòng ngoài buồng A Liệt ra, xẵng giọng hỏi :

- Thằng nhỏ kia! Người có nhìn thấy ai không?

Giả tử hấn hỏi han mềm mỏng như Mai am chủ thì nhất định A Liệt phải ngần ngừ rồi mới trả lời, nhưng hấn có thái độ khiến cho A Liệt ghét cay ghét đắng. Gã chẳng cần suy nghĩ gì, lắc đầu đáp ngay :

- Không! Chẳng có bóng một người nào hết!

Trong lòng gã nghĩ thầm :

- Ta không bảo người đâu! Dù người có đánh chết ta cũng không nói.

Gã để mối tức giận lộ ra hai con mắt khiến cho họ Kỳ là tay bôn tẩu giang hồ lâu năm vừa trông thấy đã biết ngay là gã căm tức lắm. Hấn không khỏi mất lộ sát khí, bụng bảo dạ :

- Kỳ Kinh này mà không giết được thằng lỏi thì chẳng còn là một nhân vật trong Bắc Mang Tam Xà nữa.

Dĩ nhiên ý nghĩ trong lòng hấn không ai nhìn thấy được, vì trên bộ mặt hốc hác của hấn có cặp mắt gà chọi, vẫn âm trầm, lạnh lẽo không lộ vẻ gì ra ngoài.

Hấn gật đầu nói :

- Giả tử người không phải dòng giống nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn mà chỉ là đứa nhỏ thông thường ở thành Khai Phong thì việc người không nhận ra những tay cao thủ võ lâm này cũng chẳng có chi là lạ.

Kỳ Kinh lại nhắc tới nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn khiến cho mọi người đều biến sắc ra chiều áy náy. Bao nhiêu con mắt lại đổ dồn vào A Liệt.

Bất dân đại sư đảo mắt nhìn lão già đầu râu tóc bạc hỏi :

- Đồng lão thí chủ có ý kiến gì không?

Lão già họ Đồng hắng giọng một tiếng đưa mắt nhìn đạo nhân đứng tuổi cất tiếng hỏi :

- Trình chân nhân phái Nga Mi giàu kinh nghiệm hơn, có cao kiến gì không?

Hai người chỉ đưa ra những câu hỏi để trưng cầu ý kiến nhưng giọng lưỡi sắc mùi sát khí khiến người nghe phải ớn da gà.

Trình chân nhân phái Nga Mi thủng thẳng đáp :

- Bản Huyết Vũ thư là tiêu ký đặc biệt của nhà họ Tra đã mất tích mười sáu năm mà tháng trước đây lại xuất hiện đầu tiên ở tệt sơn. Vừa rồi lại xuất hiện trên mình một đệ tử phái Thiếu Lâm. Đó là dấu hiệu cảnh cáo. Lần trước Huyết Vũ thư phát xuất trong xóm

nông thôn, người tệt phái đã đi điều tra thì thấy một nhà có lớn nhỏ sáu người đều nát tạng phủ ra mà chết, thất khiếu ứa máu. Vụ này đầu đuôi thế nào tệt phái đã lập tức sai người đi mật báo cho các vị chưởng môn các phái liên quan đều biết...

- Không ngờ lúc chúng ta mở cuộc họp bí mật để thương nghị về vụ này thì biến diễn lại phát sinh, bản đạo đề nghị với Đồng lão thí chủ trước hết hãy điều tra cho biết rõ niên canh cùng lai lịch gã này rồi sẽ định kế hoạch.

Một người trung niên thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt nói xen vào :

- Nếu quả vụ này đang ở trong tình trạng cấp bách mà việc thiên hạ có nhiều khi trùng hợp thật khiến cho người ta khó tin lắm.

Lão họ Đồng quay ra ngoài gọi một tiếng. Một đại hán nai nịt gọn gàng dạ một tiếng chạy vào. Người này tướng mạo dữ tợn mà mắt cán, khom lưng thì lễ hỏi :

- Sư phụ có điều chi dạy bảo?

Lão họ Đồng đáp :

- Lý Du! Thất Tinh môn chúng ta là địa chủ ở đây, bữa nay xảy chuyện rắc rối, vậy trách nhiệm chúng ta là phải mở cuộc điều tra. Nay Trương huynh ở phái Thiếu Lâm bị hại. Bình nhật y thường đi lại với người, vậy người hãy phái người điều tra hành tung của y mấy bữa nay. Ngoài ra chính người sẽ phụ trách việc điều tra cho biết rõ lai lịch cùng thân thế của thằng nhỏ này, nhất là niên canh gã cần phải biết rõ.

Lý Du đáp :

- Đệ tử xin tuân mệnh.

Gã cúi đầu thi lễ rồi lui ra.

Mọi người nghe lão Đồng truyền lệnh cho đệ tử như vậy, ai cũng biết Thất Tinh môn đã khai sơn lập phái hàng trăm năm lịch sử ở Khai Phong có một thế lực hùng hậu ở vùng này nên ai nấy đều tin rằng họ có thể làm nhiệm vụ đến chỗ viên mãn được.

A Liệt tuy chẳng hiểu gì về chuyện giang hồ nhưng gã lớn mật mà lại tinh ý.

Ai nói câu nào gã nhớ câu ấy không sót mảy may. Gã ngẫm nghĩ trong lòng hồi lâu rồi hiểu được chút manh mối. Theo chỗ gã biết thì bọn người này có cả ni cô hòa thượng hoặc giả là những nhân sĩ chốn Huyền môn, nhưng họ hoàn toàn khác hẳn bọn xuất gia thông thường. Còn những người kia thì mày rậm mắt xéch đều có ít nhiều sát khí khiến cho ai cũng tự nhiên cảm thấy bọn họ đang quyết tâm làm việc gì và họ đều là những người có năng lực..

A Liệt nghe họ đối đáp đã ghi nhớ lại những danh từ “Nhà họ Tra” “Hoá Huyết môn”. Vậy câu chuyện xảy ra bữa nay quyết có liên quan đến nhà họ Tra không còn nghi ngờ gì

nữa. Gã còn biết vì mình họ Tra nên mọi người cho là một chuyện không phải tầm thường mới để ý điều tra.

À Liệt tuy biết mình hoàn toàn không liên quan gì đến vụ này nhưng lòng gã cũng có chút hoài nghi lo lắng, có điều gã không hiểu mình băn khoăn trong dạ vì lẽ gì?

Gã tự hỏi :

- Phải chăng vì bọn này đều có tánh hung dữ? Hay còn có duyên cớ nào khác?

Nhưng gã không tài nào phân tích được.

Lý Du đi khỏi một lúc thì bên ngoài có tiếng người huyền não vọng vào. Tuy đây chỉ là một chuyện cãi vã giữa hai cá nhân, nhưng mọi người đều chú ý lắng tai nghe.

